

ΧΥΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Κάτι γλυκό σά βάλσαμο στυλιάζει
Στήν πονεμένη μου ψυχή τὸ δεῖλι,
Καὶ σὰ νὰ μοῦ γελᾶνε κίποια χεῖλη
Νοιώθω βιαθειά, βιαθειά μου τὸ μοιᾶει
Τοῦ πόνου μου, νὰ σβύνη, ν'ἀποσβύνη
Μὲ μιὰ γλυκειά, ἀνοριμένητη γαλήνη.

—Σάμπως νὰ μοῦ γελᾶνε κίποια χεῖλη
Στὸ μελιχρὸ τοῦ χυνοπόρου δεῖλι.

Τῇ δειλινῇ γαλήνῃ ἀναταράζει
Τὸ σάλωμα τοῦ φλώρου στὸν ἀγέρα
Κ' ἐνῶ κοιμᾶται ἡ κουρασμένη μέρα
Κάτι θαμπὸ κι' ἀχνόφωτο χαοῖζει
Στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Στὸν αἰθέρα
Πετοῦνε οἱ φλώροι, κελαῖδοῦνε οἱ σπῖνοι
Σὰ νᾶναι μεθυσμένοι ἀπ' τὸν ἀγέρα
Κι' ἀπ' τὴ θερμῇ, ἀνοριμένητη γαλήνῃ.

—Σὰ νᾶναι κ' ἡ ψυχή μου μεθυσμένη
Πετάει πρὸς τὴν Ἀγάπη λυτρωμένη.

Πετοῦνε οἱ φλώροι, κελαῖδοῦνε οἱ σπῖνοι
Στὰ σκεβρωμένα δέντρα, στὸν ἀγέρα
Κι' ἐνῶ κοιμᾶται ἡ κουρασμένη μέρα
Κάτι γλυκό σά βάλσαμο ξεχύνει
Τὸ σήμαντρο τῆς ὥρας στὸν αἰθέρα...

—Πετοῦνε οἱ φλώροι, κελαῖδοῦνε οἱ σπῖνοι
Σὰ νᾶναι μεθυσμένοι ἀπ' τὴν Ὀδύνη.

Στερνὴ φορὰ τὸ δεῖλι ἀναταράζει
Σκοπὸς ἀπὸ τραγοῦδια καὶ κιθάρες
Κι' ἐνῶ ἡ ψυχή σ' ἀνέγνωρες λαχτάρεις
Πετάει τρικυμισμένη καὶ τρομαίξει,
Κάτι θαμπὸ τὴν Πλάση ἀναγαλλιᾶζει.

—Μὲς στήν ψυχή μου οἱ πόθοι κ' οἱ λαχτάρεις
Σκοποὶ ἀπὸ μαντολίνα καὶ κιθάρες.

Γαλάτσι Ἀττικῆς, 8βριος 1916.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ